

# РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Стара Загора, 18.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова  
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно гражданско дело № 20255500500714 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК .

С решение № 498/15.07.2025 г. по гр. д. № 2645/2023 г. на Районен съд – Казанлък е уважен предявеният от „Н.К. - “ ЕООД, ЕИК \*\*\*”, осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, като ответникът М. Ж. Ж., ЕГН \*\*\*\*\*, е осъден да заплати на дружеството-ищец сумата от 5556 лева – дадена при начална липса на основание, съгласно касов ордер от 13.08.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата подаване на исковата молба – 27.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен като неоснователен предявеният от М. Ж. Ж. насрещен иск за признаване за установено по отношение на „Н.К. - “ ЕООД, че сумата от 5 556 лева, заплатена с разходен касов ордер от 13.08.2020 г., представлява дължимо към 13.08.2020 г. трудово възнаграждение – част от сумата от 8556 лева, представляваща дължим към 13.08.2020 г. неплатен остатък от трудово възнаграждение в общ размер на 22771 лева за периода от 10.11.2019 г. до 13.08.2020 г., през който период ищецът е работил като „шофьор на товарен автомобил международен транспорт“ в ответното дружество.

Ответникът М. Ж. Ж. е обжалвал изцяло първоинстанционното решение. Във въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Неправилно в мотивите е

прието, че сумата от 5556 лева е дадена от ищеца при начална липса на основание, доколкото към този момент между страните е съществувало трудово правоотношение. Посочва се, че първоинстанционния съд не е съобразил обстоятелствата по изменение на трудовия договор. Процесната сума представлява заплатено от работодателя трудово възнаграждение, получено добросъвестно от М. Ж.. Ето защо на основание чл. 271 КТ тази сума не подлежи на връщане на работодателя. Излагат се доводи за неправилна оценка от съда на събраните по делото свидетелски показания и на обясненията на управителя на дружеството – ищец. Иска се отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предявения от „Н.К. - \*“ ЕООД иск по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, както и уважаване на предявения от М. Ж. Ж. насрещен иск. В жалбата се поддържа направеното от ответника възражение за прихващане със сума в размер на 5556 лева, представляваща трудово възнаграждение, дължимо за периода от 10.11.2019 г. – 13.08.2020 г. Направено е искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Въззиваемата страна – „Н.К.-\*“ ЕООД е подала в законоустановения срок писмен отговор, с който оспорва жалбата. Твърди, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което моли същото да бъде потвърдено. В отговора е направено искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В подадената от „Н.К.-\*“ ЕООД искова молба се твърди, че по силата на трудов договор от 10.11.2019 г. М. Ж. Ж. е заемал при работодателя „Н.К. - \*“ ЕООД длъжността „шофьор товарен автомобил/международен транспорт“, като трудовото правоотношение е било прекратено на 19.10.2020 г. На 13.08.2020 г. с разходен касов ордер ответникът получил сумата от 5556 лева, което обстоятелство било удостоверено с подписа на Ж.. Като основание за изплащане на сумата в РКО било посочено „служебен аванс“. Към датата на получаване на сумата не била издавана заповед или друг акт на управителя на дружеството за командироването на Ж. в страната или в чужбина. Липсвали и служебни нужди, които да обосноват получаването на сумата от ответника. Ето защо същата била получена от него без основание. В тази връзка се посочва, че ответникът Ж. не е върнал сумата на работодателя и не е представил доказателства за начина на изразходването ѝ. Изложени са съображения, че с оглед вменените на ответника задължения по трудов договор и длъжностна характеристика, същият няма качеството на отчетник, поради което отговорността му не може да бъде реализирана по реда на КТ. Освен това, получаването на сумата не е свързано в командировки в страната

или в чужбина, поради което разпоредбите на съответните подзаконовни актове относно връщането на получения служебен аванс са неприложими. Предвид изложеното, ищцовото дружество е направило искане за осъждане на ответника да му заплати процесната сума, с която ответникът се е обогатил, като получена от него при начална липса на правно основание.

М. Ж. Ж. е подал писмен отговор на исковата молба, в който признава, че на 13.08.2020 г. е получил сумата. Оспорва твърденията на ищеца, че същата представлява „служебен аванс“. Навежда довод, че сумата има характер на дължимо и заплатено от работодателя трудово възнаграждение. В отговора се твърди, че посоченото в РКО основание „служебен аванс“ било дописано след подписването на документа от страна на Ж.. Твърди, че в сключения между страните трудов договор от 10.11.2019 г. било уговорено основно месечно възнаграждение от 560 лева, като впоследствие била постигната договорка за заплащане на трудово възнаграждение в размер на 70 евро за всеки работен ден. Въпреки това управителят на ищцовото дружество С.К. заявил на ответника, че 70 евро на ден било твърде много и затова ще му заплати по 0,24 лева на изминат километър или общо 5556 лева. Тази сума била добросъвестно получена от Ж., поради което не подлежала на връщане съгласно чл. 271 КТ. С отговора е направено възражение за прихващане с дължима на М. Ж. сума в размер на 5556 лева, представляваща трудово възнаграждение, дължимо за периода от 10.11.2019 г. – 13.08.2020 г. Предявен е и иск /квалифициран от страната като „насрещен“/ за признаване за установено по отношение на „Н.К. - \*“ ЕООД, че действително уговореното възнаграждение по сключения с М. Ж. трудов договор от 10.11.2019 г. възлиза на 70 евро на ден.

Във връзка с дадени от Районен съд – Казанлък указания, М. Ж. е подал молба от 01.03.2024 г. /озаглавена „исков молба – насрещен иск“/, молба от 26.03.2024 г., както и молба от 16.07.2024 г., с които е уточнил предявения насрещен иск. Същият посочва, че след постъпването му на работа на 10.11.2019 г., работодателят му възложил да извършва превози в страни от Европейския съюз, като до 03.10.2020 г. Ж. е работил при условията на сумирано отчитане на работното време, въз основа на заповед № 8/01.09.2019 г. на управителя на дружеството, извършвайки международни превози в продължение на 262 дни. Предвид възложената работа, между страните била постигната договореност за трудово възнаграждение в размер на 70 евро на ден, както и за заплащане на командировъчни пари. Въпреки това на 13.08.2020 г. М. Ж. е получил от работодателя сумата от 5556 лева, която била само част от дължимото му трудово възнаграждение. Пояснява се, че сумата от 5556 лева била изчислена лично от управителя на дружеството на база 0,24 лева на изминат километър за периода от 10.11.2019 г. до 13.08.2020 г., и представлява част от общо дължимите 8556 лева /неплатена част от цялото трудово възнаграждение в размер на 22771 лева/. Изрично е уточнено, че насрещният иск касае единствено сумата от 5556 лева, платени на 13.08.2020 г., като не е налице претенция за неплатения остатък от 3000 лева. Формулирано е искане съдът да признае за установено, че сумата от 5 556 лева, заплатена на М. Ж. с разходен касов ордер от 13.08.2020 г., представлява

дължимо към 13.08.2020 г. трудово възнаграждение. Посочено е, че искът се предявява при условията на евентуалност, в случай че съдът остави без уважение възражението за добросъвестно получаване на сумата по чл. 271 КТ, както и направеното възражение за прихващане.

Първоинстанционното решение е валидно, но е частично недопустимо.

Настоящият съдебен състав счита, че предявеният от М. Ж. Ж. иск /квалифициран от първоинстанционния съд като насрещен иск/, уточнен с молба от 01.03.2024 г., молба от 26.03.2024 г. и молба от 16.07.2024 г., за признаване за установено, че процесната сума от 5556 лева, която е била заплатена на М. Ж. от работодателя „Н.К. - \*“ ЕООД с РКО от 13.08.2020 г., представлява част от дължимото му трудово възнаграждение за периода от 10.11.2019 г. до 13.08.2020 г., има характер на иск за установяване на факт по смисъла на чл. 124, ал. 4, изр. 2 ГПК. Съгласно тази разпоредба иск за установяване съществуването или несъществуването на факти с правно значение се допуска само в случаите, предвидени в закон. В случая твърдението на служителя, че сумата от 5556 лева, предмет на предявения срещу него кондикционен иск, е била получена при наличие на годно правно основание, следва да се разгледа като възражение срещу основателността на кондикционния иск, което подлежи на пълно доказване от страна на ответника. Това твърдяно от служителя обстоятелство не може да бъде предмет на самостоятелен иск, доколкото законът не предвижда изрична възможност за установяването му по този ред. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционният съд е следвало да върне подадената от М. Ж. Ж. искова молба на основание чл. 130 ГПК поради недопустимост на предявения с нея установителен иск. Доколкото обаче това не е сторено и районният съд е разгледал иска по същество, същият е допуснал процесуално нарушение, довело до недопустимост на решението в тази му част.

В останалата обжалвана част, в която съдът се е произнесъл по предявения от „Н.К.-\*“ ЕООД кондикционен иск, решението е допустимо.

По правилността на решението:

С оглед обстоятелствената част и петитума на подадената от „Н.К.-\*“ ЕООД искова молба, настоящият въззивен състав счита, че в случая е предявен кондикционен иск, който намира правното си основание в разпоредбата на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Съобразно релевираните в исковата молба фактически твърдения възникването на спорното материално право по кондикционния иск се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки: 1/ процесната сума да е излязла от патримониума на ищеца; 2/ тя да е постъпила в имуществения комплекс на ответника и 3/ това имущество да е настъпило при начална липса на правно основание.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд във връзка с иска по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, поради което по отношение на тях препраща към мотивите на обжалваното решение на основание чл. 272 ГПК. Във връзка с доводите на страните следва да се

отбележи следното:

Съдът намира, че в случая се установява наличие на имуществено разместване, доколкото между страните не е спорно, а и от представените писмени доказателства се установява, че ищцовото дружество е заплатило на ответника сумата от 5556 лева, за което бил издаден разходен касов ордер от 13.08.2020 г. – подписан от ответника, с посочено в РКО основание „служебен аванс“, като този РКО е осчетоводен от ищеца, видно от заключението на назначената в първоинстанционното производство съдебно - счетоводната експертиза.

По делото не е спорно и обстоятелството, че към датата на имущественото разместване между страните е било налице трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор от 10.11.2019 г., като същото е било прекратено на 19.10.2020 г. Видно от трудовия договор М. Ж. Ж. е заемал при работодателя „Н.К. - \*“, ЕООД длъжността „шофьор товарен автомобил/международен транспорт“ при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лева /т.е. – МРЗ за страната/.

Окръжен съд – Стара Загора намира, че макар между страните да е съществувало трудово правоотношение, по делото не се установява ответникът да е получил процесната сума от 5556 лева при или по повод изпълнение на трудовите си функции при работодателя. Ето защо в случая е налице основание за ангажиране на отговорността му по общия исков ред – чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, а не по реда на чл. 211 КТ.

Твърденията на ответника, че действително уговореното между страните трудово възнаграждение е било в размер на 70 евро на ден и че получените от него 5556 лева всъщност представляват част от дължимото му от работодателя трудово възнаграждение за периода от 10.11.2019 г. до 13.08.2020 г. са останали недоказани в настоящото производство. В тази връзка следва да се посочи, че по правната си същност трудовият договор представлява диспозитивен документ, като съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, той се сключва в писмена форма. Изискването за писмена форма е въведено като условие за валидност на трудовия договор. Съществуването на трудовото правоотношение не може да бъде установявано със свидетелски показания, както и с други доказателства, установяващи по косвен начин възникването и съществуването му. Същото се отнася и за задължителните елементи на съдържанието на трудовото правоотношение по чл. 66, ал. 1 КТ, един от които е размерът на трудовото възнаграждение. Доколкото според чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ размерът на трудовото възнаграждение е съществен елемент от задължителното съдържание на трудовия договор, то при наличие на валидно сключен трудов договор, оборването му в частта относно уговореното трудово възнаграждение със свидетелски показания, както и с други косвени доказателства /каквито са ангажирани от ответника в настоящото производство/, се явява недопустимо /в този смисъл - решение № 294/29.11.2013 г. по гр. д. № 292/2012 г. на ВКС, III г. о/.

Съдът счита, че в случая не е установена нито една от хипотезите на възнаграждение и различни видове обезщетения, предвидени в КТ, които да

обосновават получаването на сумата. Ето защо не може да се приеме, че наличието на трудово правоотношение само по себе си създава основание за нейната дължимост, каквито доводи са изложени във въззивната жалба. Дори да се приеме, че сумата, посочена в РКО като „служебен аванс“ е била дадена на ответника с оглед бъдещото му командироване, по делото няма данни такава командировка да е била осъществена след 13.08.2020 г. Следователно ответникът не е придобил правото да задържи сумата на това основание.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че процесната сума не подлежи на връщане на работодателя, тъй като е била добросъвестно получена от ответника по см. на чл. 271, ал. 1 КТ. Съгласно посочената разпоредба работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В настоящото производство ответникът – служител не е установил твърденията си, че сумата от 5556 лева, посочена в РКО от 13.08.2020 г. като „служебен аванс“, всъщност представлява трудово възнаграждение за престирана от служителя работна сила, респ. не са налице и доказателства, от които да се заключи, че същата има характер на обезщетение по възникналото с ищцовото дружество трудово правоотношение. Ето защо не може да се приеме, че ответникът е бил добросъвестен и че е налице хипотезата на чл. 271, ал. 1 КТ. След като липсва основание за получаване на суми над размера на договореното и получено трудово възнаграждение, то не може да се приеме, че се касае за добросъвестност по смисъла на нормите на КТ и че не следва да се върне полученото без основание /в този смисъл - решение № 577/26.06.2009 г. по гр. д. № 534/2008 г. на ВКС, I г.о./.

Съдът намира за неоснователно и наведеното с отговора на исковата молба и поддържано във въззивната жалба възражение за прихващане. По делото не се установи изменение на трудовия договор в частта относно уговореното между страните месечно трудово възнаграждение, а от заключението на съдебно-счетоводната експертиза е видно, че през периода на действие на трудовото правоотношение работодателят е заплащал на ответника уговореното в трудовия договор месечно трудово възнаграждение в размер на МРЗ за страната. Ето защо твърдението за наличие на изискуемо парично вземане за трудово възнаграждение на въззивника спрямо дружеството-работодател се явява недоказано.

Предвид гореизложеното, Окръжен съд – Стара Загора намира, че предявеният от ищеца „Н.К. - \*“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен.

Тъй като крайният правен извод на настоящата въззивна инстанция относно иска с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД съвпада с този на районния съд, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в тази част, като правилно. В частта, в която е отхвърлен предявеният от М. Ж. Ж. иск, за признаване за установено, че сумата от 5556 лева /2840,74 евро/, заплатена с разходен касов ордер от 13.08.2020 г., представлява част от дължимо му към 13.08.2020 г. трудово възнаграждение, решението следва да бъде обезсилено, като недопустимо, а производството следва да бъде

прекратено.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати в полза на въззиваемото дружество сторените от него разноски пред Окръжен съд – Стара Загора в размер на 434,60 евро /850 лева/, представляващи адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита от 09.10.2025 г.

Така мотивиран, съдът

## **РЕШИ:**

**ОБЕЗСИЛВА** решение № 498/15.07.2025 г. по гр. д. № 2645/2023 г. на Районен съд – Казанлък в частта, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от М. Ж. Ж. иск /квалифициран от първоинстанционния съд като насрещен иск/ за признаване за установено по отношение на „Н.К. - \*“ ЕООД, ЕИК \*\*\*, че сумата от 5556 лева /2840,74 евро/, заплатена с разходен касов ордер от 13.08.2020 г., представлява дължимо към 13.08.2020 г. трудово възнаграждение – част от сумата от 8556 лева /4374,61 евро/, представляваща дължим към 13.08.2020 г. неплатен остатък от трудово възнаграждение в общ размер на 22771 лева /11642,63 евро/ за периода от 10.11.2019 г. до 13.08.2020 г., през който период ищецът е работил като „шофьор на товарен автомобил международен транспорт“ в ответното дружество, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото **в тази му част**.

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 498/15.07.2025 г. по гр. д. № 2645/2023 г. на Районен съд – Казанлък в останалата обжалвана част, в която е уважен предявеният от „Н.К. - \*“ ЕООД, ЕИК \*\*\*, срещу М. Ж. Ж., ЕГН \*\*\*\*\*, осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, като ответникът е осъден да заплати на „Н.К. - \*“ ЕООД сумата от 5556 лева /2840,74 евро/ – дадена при начална липса на основание, съгласно касов ордер от 13.08.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата подаване на исковата молба – 27.07.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 273 ГПК М. Ж. Ж., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. К., \*\*\*, да заплати на „Н.К. - \*“ ЕООД, ЕИК \*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр. Б., \*\*\*, сумата от 434,60 евро – съдебни разноски пред Окръжен съд – Стара Загора.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд по реда на чл. 280 и сл. ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

**ПРЕПИС** от решението да се връчи на страните.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_